

Yuri

Impotència. Si, impotència i molta ràbia. Sento també la por i la impotència dels meus en la distància. Enganxat, encadenat al mòbil, cerco la confirmació que les coses, encara, van bé. Evito el desenllaç. Em falten paraules, no les trobo per explicar el què sento. A estones el silenci enganya la meva impotència.

Visito diàriament la Capella de Sant Jordi, però no hi acabo d'entrar. Al poc d'arribar, em vaig assabentar que Sant Jordi és el patró de Catalunya. El meu nom Yuri, traduït al català és Jordi. Em sento orgullós de compartir nom i de gaudir-lo cada vint-i-tres d'abril. A casa em diuen Yuri però fora, sobretot al institut, si barreja el Yuri amb Uri, sobretot entre els més sorneguers de classe.

Uns familiars m'explicaven van explicar que la Capella la va comprar la meva comunitat fa uns anys. Sempre m'ha fascinat que una capella així, circular, amb aires bizantins, diferent a les que he vist per aquí a l'Empordà, s'erigís en aquestes contrades. Estic segur que estava predestinada a ser algun dia de culte ortodox, com si el destí volgués tancar un cercle místic invisible.

Segueixo capcot, assegut a l'entrada, el silenci trencat infinitat de vegades pels missatges entrants, imatges i vídeos que desfan lentament el meu cor, com la lava d'un volcà que sembla cruspír-se inexorablement tot el que troba al seu pas, sense poder aturar el dolor, sense poder aturar tota la seva destrucció. Una guerra emmarcada en una pantalla, uns carrers destruïts, bruts i ennegrits. S'assemblen tant als carrers d'aquí!. Les mateixes botigues, els mateixos rètols, les mateixes rutines. Tan lluny però tan a prop. Imatges i més imatges, agulles que es claven.

Avui, per fi hi he entrat. Els pares hi van puntualment i jo per obligació alguna vegada. No estic segur si crec en Déu. Però aquí, en silenci, dins del cercle que forma la planta rodona de la Capella, els pensaments sorgeixen pausats com buscant connexions amb tot el que està passant. Un país ple d'amics i familiars que n'ataca un altre sense saber ben bé per què. Un Jordi ucraïnès, un Yuri català que visita una capella que sembla treta de la regió de Kiev. Un dijous, i quin dijous, el dia que comença un altre cop la guerra i va i la Nuri em diu que hem de parlar. Són dates de carnaval i els de la colla no se'ls hi ha acudit res més que disfressar-se de "rambos" o alguna cosa per l'estil. Com si tingués ganes de celebrar res, jo!.

Davant de la capella, a les escales a tocar de la carretera, assegut només de cos present, sento veus però no les escolto. Son com murmuris, remors confusos que no semblen d'aquest mon. De tornada a casa, en silenci, al seient de darrera del cotxe, el pare m'observa de reüll pel retrovisor un munt de vegades, creu que no el veig. Arribem a casa, hi entro arrossegant els peus, portant un cos que no és el meu, un cos que pesa massa, un cos que no reconec.

Em tanco a l'habitació, decidit a dissenyar un pla, una estratègia, una idea brillant que serveixi per ajudar als meus i acabar amb aquesta guerra. Engego l'ordinador, cerco durant hores per internet, em submergeixo a la banda fosca de la xarxa. Estudio vídeos de com fer un còctel molotov o com engegar un tanc o preparar fins i tot un rifle d'assalt. Arribat el cas, podria detallar escrupolosament i pas a pas, els punts dèbils d'un soldat de combat.

Cansat i fos, després de tantes hores tancat a l'habitació. No he menjat res i fa estona que els pares intenten entrar-hi sense èxit. La gana m'obliga a sopar i les hores de tensió davant de l'ordinador a descansar. A fora, els llums del carrer s'han encès, ho sé perquè la llum groguenca del fanal que hi ha just davant de casa, entra amb força per la finestra i es barreja amb la blava que emet la meva pantalla. Un somriure desdibuixat apareix als meus llavis. Confós i hipnotitzat, contemplo els colors de la bandera del meu país tenyint les parets de tota l'estança. Contemplo atònit com el blau i el groc juguen a alinear-se fins a traçar les dues bandes de la senyera a l'habitació. Desconcertat, aturo l'ordinador i apago la llum de la tauleta. Em dirigeixo cap a la porta, surto al passadís que comunica amb el menjador, observo de nou l'espai. L'ordinador, rondinaire i mandrós, no acaba d'aturar-se del tot. Les darreres bafarades de llum blava que expulsa es fusionen amb la groga del carrer i creen un ambient eteri, de tonalitat verdosa, un color selvàtic, un ambient fèrtil, com un començar de nou. Resto immòbil uns segons que semblen eterns.

Tanco la porta amb confiança. Els pares estan a taula, camino decidit cap a ells, lleuger, gairebé sense fer soroll. Els pares em miren amb atenció i jo amb afecció. La mare recupera instantàniament la brillantor dels seus ulls verds. Agafo aire i exhalo...

Què podem fer per ajudar?